

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **X. X.** , narozený dne X
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2021, č.j. KRPA-311338-31/ČJ-2020-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaná“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2020, č.j. KRPA-311338-31/ČJ-2020-000022-ZZC, o 90 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění odůvodnil tvrzením, že dosud nebyl žalobci vystaven náhradní cestovní doklad potřebný k vycestování do vlasti a zabezpečeny veškeré náležitosti k realizaci výkonu správního vyhoštění, tudíž vyhoštění nelze provést. Z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplyvá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že náhradní cestovní doklad bude žalobci vydán v prodloužené době zajištění. Při tom žalobce odkázal na povinnosti správních orgánů v souvislosti s rozhodováním o prodloužení zajištění vyslovené v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 119/2011, 1 Azs 143/2020, 1 As 93/2011, 9 As 5/2010, 1 As 12/2009, a dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 79/2010. Z rozhodnutí o prodloužení zajištění plyne pouze tolik, že doba zajištění byla žalobci stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, konkrétně nutnosti ověření totožnosti a následného vystavení náhradního cestovního dokladu. Takto vyjádřené odůvodnění prodloužení zajištění však dle žalobce nedává žádnou představu časového horizontu, kdy by mohlo k ověření totožnosti dojít, a zda vůbec. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění (90 dnů). Žalobce má za to, že z dosavadního postupu a aktuálního přerušení dopravy s ohledem na současnou situaci (pandemie onemocnění COVID-19) – k čemuž žalovaná rovněž nic neuvedla – svědčí vše na nemožnost provedení vyhoštění.
3. Žalobce dále odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) týkající se podmínek zbavení osobní svobody jednotlivce v souvislosti s probíhajícím vyhoštěním, konkrétně na rozhodnutí velkého senátu ve věci *S. proti Spojenému království*, stížnost č. 13229/03, rozhodnutí velkého senátu ve věci *Ch. proti Spojenému království*, stížnost č. 22414/93, ve věci *M a další proti Bulharsku*, stížnost č. 41416/08, a dále rozhodnutí ve věci *Mikolenko proti Estonsku*, *Louled Massouud proti Maltě*, které se rovněž zabývají otázkou zajištění cizince v případě neproveditelnosti správního vyhoštění. Podstatné je, že z uvedené judikatury plyne podmínka „reálného předpokladu pro vyhoštění“, což v případě žalobce není splněno. Pravděpodobná absence reálného předpokladu pro vyhoštění přitom představuje dle odkazované judikatury ESLP porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Pouhá teoretická možnost, že se cizince snad někdy v budoucnu podaří vyhostit, z hlediska příslušných ustanovení evropských předpisů nestačí.
4. Žalobce dále namítl, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou nezbytnosti prodloužení zajištění žalobce, jakož osoby s partnerským vztahem na území ČR a možnosti setrvat na místě hlášeného pobytu partnerky, a v této souvislosti nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl výslech partnerky.

5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí obsahuje konkrétní skutečnosti, které ji vedly k jejímu vydání. Při svém rozhodování žalovaná zhodnotila veškeré okolnosti, které jasně a zřetelně označila.
7. Při vydání napadeného rozhodnutí žalovaná vycházela zejména ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4. 3. 2021, ze kterého vyplývá, že kroky k ověření totožnosti k vydání náhradního cestovního dokladu žalobce již byly podniknuty. Po vyřízení nezbytných náležitostí k přepravě žalobce z území ČR bude jeho vyhoštění neprodleně realizováno. Reálný předpoklad realizace vyhoštění žalobce tak existuje.
8. Žalovaná na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí jasně a dostatečně definovala, proč nepřistoupila k možnosti využít mírnějšího opatření. Volba mírnějšího opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 12. 2020 žalobce na dotaz žalované, zda se na území ČR nachází osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného uvedl: „*Nemám zde nikoho.*“

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Dne 6. 12. 2020 byl hlídkou policie při provádění kontroly v baru D. v Praze 10 kontrolován žalobce, u kterého bylo zjištěno, že je v informačním systému veden jako nežádoucí cizinec.
11. Žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 8. 12. 2014, sp. zn. 15 T 81/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. 61 To 42/2015, uznán vinným zvlášť závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. Uvedeného trestného činu se žalobce dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 39 T 32/2013, kterým byl uznán vinným zvlášť závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Dále byl žalobce odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1, sp. zn. 1 T 124/2011, pro úmyslný trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 trestního zákoníku.
12. S žalobcem byl sepsán protokol o podání vysvětlení dne 7. 12. 2020. Žalobce do tohoto protokolu uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2006 a od té doby zde žije. Dále sdělil, že mu je známo, že mu bylo uděleno správní vyhoštění na dobu 5 let, které nabylo právní moci dne 3. 2. 2020. Z ČR nevycestoval, neboť čekal, až mu ambasáda vydá cestovní pas. Na dotaz žalované, zda se na území ČR nachází osoba, vůči které by ukončení jeho

pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného bylo nepřiměřené, uvedl: „*Nemám zde nikoho.*“ Stejně tak uvedl, že nepožaduje o zadržení vyrozumět nějakou osobu blízkou. Dále uvedl, že v ČR nemá žádné společenské nebo kulturní vazby. Sdělil, že bydlí na adrese X, kde bydlí s přáteli, s přítelkyní si pronajímá jednu místnost s tím, že na uvedené adrese není úředně hlášen, v ČR nemá žádný majetek, nemá zdravotní pojištění.

13. Podle rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2020, č.j. KRPA-311338-10/ČJ-2020-000022-ZZC (dále též jako „**rozhodnutí o zajištění**“), byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost podle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit náhradní cestovní doklad. Dále žalovaná v rozhodnutí o zajištění uvedla, že nejprve musí dojít k ověření totožnosti žalobce, kdy bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad žalobce, což je předpokladem pro vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro realizaci vyhoštění. S žalobcem bude sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílání prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožádaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Tato doba se pak odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale též o rodinných příslušnících, místě narození, místech pobytu atd. Při stanovení doby zajištění žalovaná zohlednila dobu, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů (obstarání letenky nebo vyjednání průvozu cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit eskortu, komunikace s domovským státem o vzetí cizince zpět), přičemž potřebná doba k zajištění uvedených úkonů se pohybuje kolem 30 dní. S ohledem na výše uvedené byla stanovena doba zajištění na 90 dnů.
14. Ve správním spise je dále založeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále též jako „**ŘSCP**“) ze dne 4. 3. 2021, č.j. CPR-40157-8/ČJ-2020-930310, které bylo žalované doručeno téhož dne, a z něhož vyplývá aktuální postup a stav řízení v souvislosti se zjišťováním totožnosti žalobce a opatřováním jeho náhradního cestovního dokladu. Žalobce byl držitelem náhradního cestovního dokladu (Emergency travel document), který byl Velvyslanectvím Nigerijské federativní republiky vydán v roce 2020 na jméno žalobce s účelem cesty – návrat z České republiky do Nigérie. Kvůli pandemické situaci související s Covid-19 nebylo možné vycestování uvedeného cizince z území ČR. Vzhledem k tomu, že na cestovním dokladu nebylo uvedeno datum jeho platnosti, ŘSCP před možným vycestováním žalobce ověřovalo, zda je vycestování na vystavený náhradní doklad možné. Velvyslanectvím bylo sděleno, že cestovní doklad již není platný a je nutné požádat o vydání nového cestovního dokladu pro žalobce. Následně pak dne 28. 2. 2021 byly k žádosti doplněny otisky prstů. Do současné doby ŘSCP

neobdrželo cestovní doklad žalobce, ani nebylo informováno ze strany Velvyslanectví o požadavku na vykonání konzulárního pohovoru. Do doby vydání cestovního dokladu není realizace správního vyhoštění možná.

15. Dne 4. 3. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. V odůvodnění k prodloužení doby zajištění pak žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedla, že jelikož nebylo možné zajistit v době trvání dosavadní lhůty zajištění realizaci správního vyhoštění žalobce, přistoupila k prodloužení zajištění o 90 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. K tomu uvedla, že jelikož žalobce nedisponuje cestovním dokladem, je nutné zajistit cestovní doklad náhradní. Z praxe je žalované známo, že proces ověřování totožnosti státních příslušníků Nigérie je velmi zdoluhavý, nikoliv však nemožný. Překážka realizace vyhoštění žalobce bude prolomena rozhodnutím ve věci a vystavením náhradního cestovního dokladu, přičemž ze sdělení ŘSCP vyplynulo, že k tomu byly již podniknuty kroky, avšak proces je stále v běhu a nelze předem stanovit, kdy bude ověřena totožnost žalobce a vydán náhradní cestovní doklad. Pro absenci náhradního cestovního dokladu není pak možné přistoupit k zabezpečení dalších náležitostí nezbytných k realizaci vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění přihlédla žalovaná rovněž k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů (obstarání letenky, vyjednání průvozu přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu, komunikace se státem o vzetí cizince zpět do domovského státu). Dodala, že i po vydání náhradního cestovního dokladu se doba zabezpečení uvedených dalších náležitostí pohybuje nejméně okolo 30 kalendářních dní.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy.
19. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

20. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
21. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že správní vyhoštění bude množné realizovat v dodatečné lhůtě.
22. Nelze souhlasit s tím, že by se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala též tím, zda je v uvedené době možné správní vyhoštění realizovat. Přitom hodnotila právě zejména předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, kdy vyzdvihla, že je nutné ověřit totožnost žalobce, obstarat náhradní cestovní doklad a poté zajistit přepravní doklady. Vyšla ze své běžné praxe, kdy je žalované známo, že se doba k ověření totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu u států třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů, následné zajištění realizace vyhoštění pak trvá 30 dnů. V případě žalobce pak existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění, neboť zde není překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala jeho vyhoštění. Vyšla též z výpovědi žalobce, který neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by byt jen naznačovaly, že by správní vyhoštění nebylo lze realizovat.
23. V podané žalobě pak žalobce poukázal na zprávu Ministerstva vnitra, podle které v období březen až prosinec 2020 bylo v 92 případech plánováno předání do odpovědných členských států, avšak z důvodu nastalé epidemické situace ohledně šíření onemocnění Covid 19, ad hoc měnících se podmínek pro realizaci transferu, zrušení nebo omezení leteckých spojení či dalších mimořádných opatření a omezení byla tato předání zmařena. Žalobce však k podané žalobě uvedenou zprávu nepředložil, a nelze z ní tak činit pro projednávaný případ žádné závěry.
24. Soud považuje za potřebné poukázat též na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti § 124 zákona o pobytu cizinců, v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a kde konstatoval, že „je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“ V případě, kdy žalobce nerespektoval rozsudek soudu, kterým mu byl uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou ani pozdější správní vyhoštění, pobýval na území v ČR bez platného cestovního dokladu, aniž by se jej pokusil opatřit, pak lze uzavřít, že byl srozuměn s tím, že je ochoten strpět správní vyhoštění po dobu, kdy mu bude náhradní cestovní doklad vydán.
25. V rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 - 62, Nejvyšší správní soud přezkoumával rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění o 90 dnů, tedy na celkem 180 dnů, neboť nadále probíhalo ověřování totožnosti stěžovatele prostřednictvím zastupitelského úřadu. Žalobce v této věci namítal, že ani po uplynutí poloviny maximální doby, po niž je stěžovatele možno omezit na svobodě, nevyvinul zastupitelský úřad žádnou aktivitu týkající se opatření cestovního dokladu, a žalovaná v této věci nepostupovala dostatečně aktivně. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku

dospěl k závěru, že „sama žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění.“

26. V rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 - 62, Nejvyšší správní soud pak uvedl: „V nyní posuzované věci je zřejmé, že žalovaná prodloužila dobu zajištění s ohledem na to, že pro realizaci vyhoštění bylo třeba ověřit totožnost stěžovatele a obstarat náhradní cestovní doklad. Ačkoliv podle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie lhůtu ověření totožnosti cizince a následné vystavení náhradního cestovního dokladu nelze predikovat, z prvotního rozhodnutí o zajištění vyplývalo, že doba vydání náhradního cestovního dokladu se u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. V době vydání napadeného rozhodnutí zastupitelský úřad zpracovával žádost přibližně dva měsíce, což odpovídá přibližné době vyřízení dle předchozích zkušeností žalované. Pouze ze skutečnosti, že zastupitelský úřad do dne 13. 9. 2018 nesdělil žádné informace o totožnosti stěžovatele, nebylo možné dovozovat, že k ověření totožnosti nedojde a nebude možné realizovat účel zajištění. I nyní bylo zdržení při realizaci správního vyhoštění způsobeno pasivitou orgánů země původu stěžovatele v kombinaci s tím, že stěžovatel na území České republiky dlouhodobě pobýval bez cestovního dokladu, navíc v minulosti vystupoval pod jinou identitou. Se zpožděním při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí přitom počítá i návratová směrnice v čl. 15 odst. 6, a v návaznosti na to ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje překročení doby zajištění 180 dnů mimo jiné v případě, kdy v průběhu získávání nezbytných dokladů dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě s ohledem na obvyklou dobu trvání vydání náhradního cestovního dokladu nebylo napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu, že žalovaná (případně Ředitelství služby cizinecké policie) v průběhu dvou měsíců neurgovala vietnamské úřady, ale čekala na odpověď zastupitelského úřadu. Ve shodě s městským soudem nicméně lze doporučit případné urgencye žádosti, aby bylo možné např. v hraničních případech nebo v případech s odlišnými skutkovými okolnostmi jednoznačně posoudit, zda se ze strany žalované jedná o „řádné úsilí“, případně ověřit, zda jsou úkony směřující k vyhoštění činěny s náležitou pečlivostí. Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že podle obsahu správního spisu byl náhradní cestovní doklad vydán 10. 9. 2018, tedy čtyři dny před vydáním napadeného rozhodnutí (nicméně tato skutečnost nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované ještě známa), a k realizaci vyhoštění došlo dne 21. 11. 2018.“

27. Výše uvedené závěry pak lze aplikovat i na projednávaný případ, který je po skutkové stránce téměř shodný. Ze strany policie byly učiněny potřebné kroky k zajištění náhradního cestovního dokladu, který dosud nebyl žalobci vystaven z důvodů na straně zastupitelského úřadu Nigérie. Žalovaná v rozhodnutí o zajištění a napadeném rozhodnutí uvedla, že jí je z její úřední činnosti známo, jaká je doba potřebná k vydání náhradního cestovního dokladu a následných úkonů. Ze správního spisu nevyplývají žádné poznatky, že by k vydání náhradního cestovního dokladu nemělo dojít. Žalobce měl možnost si cestovní doklad sám opatřit. V případě, že tak sám neučinil, je logickým důsledkem jeho předchozího jednání, že vyčká vystavení náhradního cestovního dokladu v zajištění.

28. Žalobce dále namítl, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou nezbytnosti prodloužení zajištění žalobce, jakož osoby s partnerským vztahem na území ČR a možnosti setrvat na místě hlášeného pobytu partnerky, a v této souvislosti nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl výslech partnerky.
29. Soud především upozorňuje, že konkrétní důvody ve smyslu § 124 odst. 1 písm. c), pro které žalovaná přistoupila k zajištění žalobce, se prolínají napříč celým rozhodnutím. Jde zejména o skutečnosti zjištěné z dostupných evidencí policie, z několika soudních rozhodnutí, a dále též z podání vysvětlení žalobce. Žalovaná neshledala důvod pro jiný postup, než zajištění žalobce, proto, že žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval povinnosti mu uložené správními orgány, orgány činnými v trestním řízení, resp. soudy, vycestovat z území ČR, a dopouštěl se v ČR trestné činnosti. Z dosavadního života žalobce zcela jednoznačně vyplývá pohrdání zákony České republiky, kterými se žalobce nehodlá řídit a plnit své povinnosti. Žalobce se opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti (2x odsouzen pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku), dále se dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 trestního zákoníku, trestním soudem uložený trest vyhoštění nerespektoval, následně uložené správní vyhoštění též nerespektoval a na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu. Lze uzavřít, že v případě žalobce zvláštní opatření za účelem vyhoštění podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřipadá v úvahu, a výslech údajné přítelkyně žalobce by byl nadbytečný. Zejména za situace, kdy žalobce na dotaz žalované, zda se na území ČR nachází osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, uvedl: „*Nemám zde nikoho.*“ Žalovanou zjištěný skutkový stav je zcela dostatečná pro rozhodnutí o jeho zajištění a následného prodloužení doby zajištění.
30. Soud neshledal žádnou z žalobcových námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce